

אמר ליה רבי עקיבא מהו דכתיב (שיר השירים ו')
אל גנת אגוז ירדתי. אמר ליה תא חזי,
ההוא גנתא נפקא מעדן, ודא היא שכינתא.
אגוז: דא היא רתיכא עלאה קדישא, דאינון
ארבע רישין דנהרין, דמתפרשן מן גנתא,
כהאי אגוזא, דאינון ארבע רישין קדישין לגו.
ומאי דאמר ירדתי, כמה דתנן, ירד פלוני
למרפכה.

אמר ליה ר' עקיבא, אי הכי, הוה ליה למימר,
לאגוז ירדתי, מהו אל גנת אגוז ירדתי.
אמר ליה, משום דהיא שבחא דאגוזא. מה
אגוזא, טמירא וסתימא מפל סטרוי, כן רתיכא
דנפקא מגנתא, סתימא מפל סטרוי. מה אינון
ארבע קרישין די באגוזא, מתחברן כהאי
גיסא, ומתפרשן מהאי גיסא. כן רתיכא,
מתחברן באחדותא בחדוותא בשלימותא
(בשלימו), ומתפרש כל חד בעברוי, על מה
דאתמני הדא הוא דכתיב, (בראשית ב') הוא הסובב
את כל ארץ החוילה הוא ההולך קדמת אשור,
וכן פולם.

אמר רבי עקיבא, האי לכלוכא דהיא בקליפוי
דאגוזא, למאי רמיזא. אמר ליה, אף על
גב דאורייתא לא גלי ליה, כהאי גלי.

תא חזי, (ס"א שקדים), מנהון מרירן, ומנהון
מתיקן, ורמיזא אית לון, אית מארי דדינא
קשיא, ואית מארי דשירותא, אבל כל רמיזא
דגלי באורייתא חזינן דדינא הוי, והכי הוה
לירמיהו, אחזו ליה בדינא, דכתיב, (ירמיה א') מקל
שקד אני רואה. מאי שקד. שקדים ממש. וכן
במטה אהרן, (במדבר י"ז) ויגמול שקדים. ומן
תיבותא ממש, אשתמע, דהוא דינא קשיא.
דכתיב, (דניאל ט') וישקוד ה' על הרעה. וכן (ירמיה
כ') שוקד אני על דברי, וכן פולם. אמר ליה ר'

אמר לו רבי עקיבא, מה זה
שפתוב (שיר ז') אל גנת אגוז
ירדתי? אמר לו, בא ראה, אותו
גן יוצא מעדן, וזוהי השכינה.
אגוז - זו מרפכה עליונה
קדושה של אותם ארבעה
ראשים שמאירים שנפרדים מן
הגן, כמו האגוז הזה שאותם
ארבעה ראשים קדושים לפניו.
ומה שאמר ירדתי, כמו ששינינו,
ירד פלוני למרפכה.

אמר לו רבי עקיבא, אם כן,
היה לו לומר לאגוז ירדתי, מה
זה אל גנת אגוז ירדתי? אמר
לו, משום שזהו שבחו של
האגוז. מה אגוז נסתר וטמיר
מכל צדדיו - כן המרפכה
שיוצאת מהגן נסתרת מכל
צדדיה. ומה אותם ארבעה
קרישים שבאגוז מתחברים בצד
זה ונפרדים בצד זה - כן
במרפכה מתחברים באחדות
בחדוה ושלמות, ונפרד כל אחד
לעברו על מה שהתמנה. זהו
שפתוב (בראשית ב') הוא הסובב את
כל ארץ החוילה, הוא ההולך
קדמת אשור, וכן פולם.

אמר רבי עקיבא, הלכלוך הזה
שבקלפת האגוז למה הוא
רומז? אמר לו, אף על גב
שהתורה לא גלתה אותו - בזה
מתגלה.

בא ראה, (שקדים) מהם מרים
ומהם מתוקים, ורמז יש להם:
יש בעלי דין קשה, ויש בעלי
ראשית, אבל כל רמז שגלה
בתורה ראינו שהוא דין, וכך
הוא לירמיה הרואי לו בדין,
שפתוב (ירמיה א') מקל שקד אני
ראה. מה זה שקד? שקדים
ממש. וכן במטה אהרן, (במדבר ז')
ויגמול שקדים. ומן התבה ממש
נשמע שהוא דין קשה, שפתוב
(דניאל ט') וישקוד ה' על הרעה, וכן

עֲקִיבָא, מְשַׁמַּע כּל מַה דְּעֵבֵד קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא,
לְמִילָף מְנִיָּה חֲכָמְתָּא סְגִיָּאָה, דְּכִתִּיב, (משלי ט"ז)
כּל פֻּעַל ה' לִמְעַנְהוּ. ר' אֶלְעָזָר אָמַר מְהֵכָא,
דְּכִתִּיב, (בראשית א') וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כּל אֲשֶׁר עָשָׂה
וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד. מַהוּ מְאֹד. לְמִילָף מְנִיָּה
חֲכָמְתָּא עֲלָאָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְאִי דְּכִתִּיב, (קהלת ז') גַּם אֶת
זֶה לַעֲמַת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹהִים. פְּגוּוֹנָא
דְּרַקִּיעָא, עֵבֵד קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאַרְעָא, וְכִלְהוּ
רְמִיזָא לְמַה דְּלַעֲיִלָּא. דְּכִד הָוָה חָמִי ר' אַבָּא,
חַד אֵילָנָא, דְּאַבִּיָּה אֲתַעְבִּיד עוֹפָא דְּפִרְחַ מְנִיָּה,
הָוָה בְּכִי וְאָמַר, אִי הָוּוּ בְּנֵי נֶשָׂא יְדַעֵי לְמִאִי
רְמִיזָאן, הָוּוּ מְבֻזְעֵן מְלַבּוּשֵׁיהוֹן עַד טַבּוּרִיהוֹן,
לְמִאִי דְּאַתְנַשֵׁי חֲכָמָה מְנַהוֹן. כּל שְׁפָן בְּשָׂאָר
מַה דְּעֵבֵד קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאַרְעָא.

בְּרַאָמַר ר' יוֹסִי, אֶלְנִין, אֵינּוֹן דְּאַתְחִזִּי מְנַהוֹן
חֲכָמְתָּא, כְּגוֹן חְרוּבָא, דְּקַל, פְּסְתוּקָא,
וְכַדוּמָה לֹזֶן, כְּלָהוּ בְּחַד רְכִיבָא (רְחִיבָא) אֲתַרְכָּבוּ.
כּל אֵינּוֹן דְּעֵבֵדִין פִּירִין, בַּר מִתְּפּוּחִין, רְזָא חֲדָא
אֵינּוֹן, בַּר שְׁבִילִין דְּאַתְפְּרִשׁוֹן.

כִּרְ אֵינּוֹן דְּלָא עֵבֵדִין פִּירִין, וְאֵינּוֹן רַבְרַבִּין,
בַּר מַעֲרַבִּין דְּנַחֲלָא, דְּאִית לְהוּ רְזָא
בְּלַחֲדוּי כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיִלָּא, מִחַד יְנִיקָא יְנִיקוּ,
וְכֵל חַד מְאֵינּוֹן דְּאֵינְהוּ זוּטְרִי, בַּר מְאַזּוּבָא,
מְאִימָא חֲדָא אֲתִילִידוּ.

כִּרְ עֲשָׁבִין דְּאַרְעָא, דְּאַתְמְנִי עֲלִיהוֹן רַבְרַבִּין
תְּקִיפִין בְּשִׁמְיָא. כּל חַד וְחַד רְזָא בְּלַחֲדוּי,
כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיִלָּא, וּבְגִין כְּפָתִיב, (ויקרא י"ט) שְׂדֵךְ
לֹא תִזְרַע כְּלָאִים. דְּכֵל חַד וְחַד עָאֵל בְּלַחֲדוּי,
וְנִפִּיק בְּלַחֲדוּי, הֲדָא הוּא דְּכִתִּיב, (איוב ל"ח)

שְׂקַד אָנִי עַל דְּבָרִי, וְכֵן כְּלָם.
אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, מְשַׁמַּע כּל
מַה שְּׁעֵשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
לְלַמַּד מִמְּנוּ חֲכָמָה רַבָּה, שְׁכַתּוּב
(משלי טז) כּל פֻּעַל ה' לִמְעַנְהוּ. רַבִּי
אֶלְעָזָר אָמַר מְכָאן, שְׁכַתּוּב
(בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כּל
אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד. מַה
זֶה מְאֹד? לְלַמַּד מִמְּנוּ חֲכָמָה
עֲלִיוְנָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַה זֶה שְׁכַתּוּב
(קהלת ז') גַּם אֶת זֶה לַעֲמַת זֶה
עָשָׂה הָאֱלֹהִים? כְּמוֹ שְׁבָרְקִיעַ -
עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְץ,
וְהַכֵּל רוּמְזוֹ לְמַה שְּׁלַמְעֵלָה.
שְׁכַשְׁתִּיָּה רוּאָה רַבִּי אַבָּא עֵץ
אֶחָד שְׁפָרְיוֹ נַעֲשֶׂה עוֹף שְׁפוּרְחַ
מִמְּנוּ, הִנֵּה בּוֹכָה וְאָמַר: אִם
הָיוּ בְּנֵי אָדָם יוֹדְעִים לְמַה
רוּמְזִים, הָיוּ קוֹרְעִים מְלַבּוּשֵׁיהֶם
עַד טַבּוּרִם לְמַה שְּׁנִשְׁכָּחָה מֵהֶם
הַחֲכָמָה. כּל שְׁפָן בְּשָׂאָר מַה
שְּׁעֵשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּאַרְץ.

כְּמוֹ שְׂאָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵילָנוֹת,
אוֹתָם שְׁנַרְאָתָה מֵהֶם חֲכָמָה,
כְּמוֹ חְרוּב, דְּקַל, פְּסְתוּק,
וְכַדוּמָה לָהֶם, כְּלָם בְּהִרְכָּבָה
(מְרַכָּבָה) אַחַת הִרְכָּבוּ. כּל אוֹתָם
שְׁעוֹשִׂים פְּרוֹת, פִּרְט לְתַפּוּחִים,
סוּד אֶחָד הֵם, פִּרְט לְשְׁבִילִים
שְׁנַפְרָדִים.

כִּרְ אוֹתָם שְׁלֹא עוֹשִׂים פְּרוֹת,
וְהֵם גְּדוּלִים, פִּרְט לְעַרְבֵי נַחַל
שְׂיֵשׁ לָהֶם סוּד לְבָדָם כְּמוֹ
שְׁלַמְעֵלָה, מֵינִיקָה אַחַת יוֹנְקִים,
וְכֵל אֶחָד מֵאוֹתָם הַקְּטַנִּים, פִּרְט
לְאֲזוּב, מֵאִם אַחַת נוֹלְדוּ.

כִּרְ עֲשָׂב הָאָרֶץ שְׁמִמְנִים
עֲלֵיהֶם, גְּדוּלִים תְּקִיפִים
בְּשִׁמִּים. לְכֵל אֶחָד וְאֶחָד סוּד
לְבָדוּ, כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, וְלִכְּן כְּתוּב (ויקרא ט) שְׂדֵךְ לֹא תִזְרַע כְּלָאִים. שְׁכֵל אֶחָד וְאֶחָד נִכְנַס לְבָדוּ
וְיִוצֵא לְבָדוּ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (איוב לח) הַיְדַעְתָּ חֲקוֹת שָׁמַיִם אִם תִּשְׁטְרוּ בְּאַרְץ. וְכַתּוּב (ישעיה
מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. וּמַה שְּׁכַתּוּב לְמַה שְּׁפַעוּלָם סוּד בְּלַבְדוּ, וְלֹא רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַלוֹת

הַיְדַעְתָּ חֻקֹת שָׁמַיִם אִם תִּשְׁטְרוּ בְּאָרֶץ. וְכַתִּיב (דף ט"ז ע"א) (ישעיה מ') לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. וּמָה (ד"ה) בְּכָל מָה דְּבַעַלְמָא רָזָא בְּלַחֲדוּדֵי וְלֹא בְּעָא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְגַלְגָּא לֹוֹן, וְלַעֲרַבְכָּא לֹוֹן, וְקָרָאן בְּשִׁמְהֵן. בְּנֵי יַעֲקֹב דְּאֵינוּן שְׂבָטֵין קְדִישִׁין, דְּאֵינוּן קִיּוּמָא דְּעַלְמָא, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב וְאַלְהָ שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אותם ולערבב אותם, ויקראם בשמות - בני יעקב, שהם שבטים קדושים, שהם קיום העולם, על אחת כמה וכמה. זהו שכתוב ואלה שמות בני ישראל. רבי יוסי ברבי יהודה אמר, אלו נאמר אלה שמות, משמע שפך הוא. עכשו שכתוב ואלה שמות, משמע שעל הראשונים מוסיף, מה הראשונים בני יעקב - אף כאן בני יעקב.

ר' יוסי בר' יהודה אמר, אילו נאמר אלה שמות, משמע דהכי הוא. השתא דכתיב ואלה שמות, משמע דעל הראשונים מוסיף, מה הראשונים בני יעקב. אמר רבי יהודה, חס ושלום, בשעתא דאמר קדשא בריף הוא, (בראשית מ"ו) אַנְכִי אֲרַד עִמָּךְ מְצַרִּימָה, סְבַרְתָּ שְׂשֻׁכִּינָה תֵרַד עִמּוֹ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וְאָמַר לוֹ, וְהָרִי כְּחוֹב אַנְכִי אֲרַד עִמָּךְ מְצַרִּימָה. עִמָּךְ מִמָּשׁ? אֵלֹא בְּשְׁעָה שְׁהִיתָה יְרִידָה לְבָנָיו, יְרִידָה שְׂכִינָה. זְהוּ שְׂכַתוֹב אַנְכִי אֲרַד מְצַרִּימָה, וְאַנְכִי אֶעֱלֶךְ גַּם עֲלֶיהָ. כָּל זְמַן שְׁתַּהֲיֶה לָךְ עֲלֶיהָ, כְּבִיכּוֹל יֵשׁ לִי גַם עֲלֶיהָ. וּבְשְׁעָה שְׁתַּהֲיֶה לָךְ יְרִידָה, כְּבִיכּוֹל אַנְכִי אֲרַד עִמָּךְ. וְעַד שְׁמַת יוֹסֵף וְכָל אַחֵיו וְהִיתָה לָהֶם יְרִידָה, קָמָה שְׂכִינָה וְיִרְדָּה עִמָּם. כְּמוֹ שְׁיִרְדּוּ אֵלֶיהָ, כִּף יְרַדּוּ אֵלֶיהָ. אָמַר (רבי יוסי ברבי יהודה) רבי יהודה, מָה פְּתוּב לְמַעְלָה מִמְּנוֹ? וְיָמַת יוֹסֵף בֵּן מֵאָה וְעֶשְׂרֵי שָׁנַיִם וְגוֹ'. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁמַת יוֹסֵף וְכָל הַשְּׂבָטִים וְהִיתָה לָהֶם יְרִידָה, יְרַדּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְגִלוּת, וּשְׂכִינָה וּמְלָאכִים עֲלִיּוֹנִים יְרַדּוּ עִמָּם. זְהוּ שְׂכַתוֹב וְאַלְהָ שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם נוֹסְפוּ עַל הָרָאשׁוֹנִים לְרִדַת לְגִלוּת.

אמר רבי יהודה, חס ושלום, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא (בראשית מו) אנכי ארד עמך מצרימה, סברת ששכינה תרד עמו באותה שעה ואמר לו, והרי כתוב אנכי ארד עמך מצרימה. עמך ממש? אלא בשעה שהיתה ירידה לבניו, ירידה שכינה. זהו שכתוב אנכי ארד מצרימה, ואנכי אעלה גם עליה. כל זמן שתהיה לך עליה, כביכול יש לי גם עליה. ובשעה שתהיה לך ירידה, כביכול אנכי ארד עמך. ועד שמת יוסף וכל אחיו והיתה להם ירידה, קמה שכינה וירדה עמם. כמו שיירדו אלה, כף ירדו אלה.

אמר (ס"א ר' יוסי בר' יהודה) ר' יהודה מה כתיב לעיל מגינה, (בראשית ג') וימת יוסף בן מאה ועשר שנים וגו', בההיא שעתא דמית יוסף, וכלהו שבטין, והוה לון ירידה, נחתו בני ישראל בגלותא, ושכינתא ומלאכי עלאי נחתו עמהון, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, וְאַלְהָ שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינוּן אַתּוֹסְפוּ עַל קְדְמָאֵי לְמִיחַת בְּגִלוּתָא. אָמַר לִיהָ, אֵי הָכִי, יַעֲקֹב הָוָה מִית אוּ לֹא. אָמַר לִיהָ מִית, וּמָהוּ

אמר רבי יוסי ברבי יהודה, מה פתוב למעלה ממנו? וימת יוסף בן מאה ועשר שנים וגו'. באותה שעה שמת יוסף וכל השבטים והיתה להם ירידה, ירדו בני ישראל לגלות, ושכינה ומלאכים עליונים ירדו עמם. זהו שכתוב ואלה שמות בני ישראל, שהם נוספו על הראשונים לרדת לגלות. אמר לו, אם כן, יעקב היה מת או לא? אמר לו, מת. אמר לו,

אמר ליה, אי הכי, יעקב הוה מית או לא. אמר ליה מית. אמר ליה, ומהו

דְּכַתִּיב הַבָּאִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב, אִי בְּחַיִּי, אִימָא אֶת יַעֲקֹב, וְאִי בְּתַר דְּמִית, אִפִּיק מִתַּמָּן אֶת יַעֲקֹב. אֲלֵא תָא חֲזִי, לֹא אָמַר קָרָא הַיּוֹרְדִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב, דְּעַד פְּעֵן לָא הָוֹת יְרִידָה לְיַעֲקֹב, אֲלֵא הַבָּאִים, אוֹלִיפְנָא דְאַתּוּ עִמִּיהָ דְיַעֲקֹב, וְאֲזִלוּ לְהוּן, עַד דְּנַחְתּוּ אֶלְיָן בְּגָלוּתָא, וְנַחְתּוּ אֶלְיָן עִמֵּהוּן, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב וְאֵלֶּה שְׁמוֹת וְגו'.

רַבִּי דוֹסֶתַאי אָמַר, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא הוּוּ אֲתִיָּן, וְאֲזִלִּין לוּן, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב הַבָּאִים מִצְרִימָה, וְלֹא כְתִיב אֲשֶׁר בָּאוּ, וְהִינְנוּ דְכַתִּיב הַבָּאִים מִצְרִימָה בְּקִדְמִיתָא אֶת יַעֲקֹב. וְלִבְתַר כַּד הָוֹת לוּן יְרִידָה אִישׁ וּבֵיתוּ בָּאוּ. וְתָא חֲזִי, בְּנֵי יַעֲקֹב כְּלָהוּ הוּוּ מִתִּין בְּהֵהוּא זְמַנָּא וְנַחְתּוּ אֶלְיָן וְאֶלְיָן.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי אֶלְעָזָר אָמְרוּ, הַאי פְּרָשְׁתָא מְלִין עֲלֵאִין אִית בְּהָ, דְתַנָּן, בְּשַׁעְתָּא דְנַחְתּוּ אֶלְיָן רְתִיכִין וּמִשְׁרִיָּין קְדִישִׁין, דִּיּוֹקְנִיהוּן דְשִׁבְטִין, דְגַלְיָפִין לְעֵילָא, כְּלָהוּ עֲאֵלָן לְמִידָר עִמֵּהוּן. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, אִישׁ וּבֵיתוּ בָּאוּ, וּכְתִיב רַאוּבֵן שְׁמַעוֹן לֹוִי.

דְּבַר אַחַר וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב וְגו'. אֲתַחֲזֵר פְּרָשְׁתָא דָּא, לְמָה דְאָמַר רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה, וְכֹלֵא הָוָה.

וְתָא חֲזִי, רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף, כַּד הָוָה מְטִי לְהַאי פְּסוּק, הָוָה בְּכִי, דְתַנָּיָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף, בְּשַׁעְתָּא דְאֲזִלוּ יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, אֲתַכְּנָשׁוּ כְּלָהוּ נִשְׁמַתְהוּן דְשִׁבְטִין, לְמַעַרְתָּא דְכַפְלָתָא, צְוּחוּ וְאָמְרוּ: סָבָא סָבָא, כָּאבָא דְבָנִין לָאוּ בְּלֹאוּתָא (בְּגָלוּתָא) דְעֵלְמָא דִּין, בְּנִיף כְּלָהוּ מִשְׁתַּעְבְּדִין בְּקִשְׁוֹ, עִם אַחֲרָן עַבְדִּין בְּהוּ נוֹקְמִין דְעֵלְמָא.

וּמַהוּ מַה שְׁכַתוּב הַבָּאִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב? אִם בְּחַיִּים, אָמַר אֶת יַעֲקֹב, וְאִם אַחַר שְׁמִית, הוֹצֵא מִשָּׁם אֶת יַעֲקֹב. אֲלֵא בָּא תְרַאָה, לֹא אָמַר הַכְּתוּב הַיּוֹרְדִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב, שְׁעַד עַכְשָׁו לֹא הִיְתָה יְרִידָה לְיַעֲקֹב, אֲלֵא הַבָּאִים. לְמַדְנּוּ שְׁבָאוּ עִם יַעֲקֹב, וְהִלְכוּ לְהֵם. עַד שְׁיָרְדוּ אֵלֶּה לְגָלוּת, יָרְדוּ אֵלֶּה עִמָּם. זְהוּ שְׁכַתוּב וְאֵלֶּה שְׁמוֹת.

רַבִּי דוֹסֶתַאי אָמַר, בְּכָל יוֹם יוֹם הָיוּ בָאִים וְהוֹלְכִים לְהֵם, זְהוּ שְׁכַתוּב הַבָּאִים מִצְרִימָה, וְלֹא כְתוּב אֲשֶׁר בָּאוּ, וְהִינְנוּ שְׁכַתוּב הַבָּאִים מִצְרִימָה. בְּתַחֲלָה אֶת יַעֲקֹב, וְאַחַר כַּף פְּשְׁתֵּיהֶם לְהֵם יְרִידָה, אִישׁ וּבֵיתוּ בָּאוּ. וּבֵא רְאָה, כָּל בְּנֵי יַעֲקֹב הָיוּ מֵתִים בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְיָרְדוּ אֵלֶּה וְאֵלֶּה.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי אֶלְעָזָר אָמְרוּ, בְּפִרְשָׁה זוּ יֵשׁ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים, שְׁשָׁנִינוּ, בְּשַׁעְתָּא שְׁיָרְדוּ הַמְּרַקְבּוֹת וְהַמְּחַנּוֹת הַקְּדוּשִׁים, דִּיּוֹקְנֵיהֶם שֶׁל הַשְּׁבָטִים שְׁחַקּוּקִים לְמַעְלָה, כְּלָם נִכְנְסוּ לְדוֹר עִמָּם. זְהוּ שְׁכַתוּב אִישׁ וּבֵיתוּ בָּאוּ, וְכְתוּב רַאוּבֵן שְׁמַעוֹן לֹוִי.

דְּבַר אַחַר וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב וְגו' - חֲזַרְהָ פְּרָשָׁה זוּ לְמָה שְׁאָמַר רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה, וְהַכֵּל הִיָּה.

וּבֵא רְאָה, רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף, כְּשֵׁהִיָּה מְגִיעַ לְפָסוּק הַזֶּה, הִיָּה בּוֹכָה. שְׁשָׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף, בְּשַׁעְתָּא שְׁהִלְכוּ יִשְׂרָאֵל לְגָלוּת, הִתְכַּנְּסוּ כָּל נִשְׁמוֹת הַשְּׁבָטִים לְמַעַרְתַּת הַמְּכַפְלָה, צְוּחוּ וְאָמְרוּ: זָקֵן זָקֵן, כָּאב שֶׁל בָּנִים אִין בְּעַמְל וְשֶׁל הַגָּלוּת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה. בְּנִיף כְּלָם מִשְׁעַבְדִּים בְּפִרְךָ, וְעִם אַחַר עוֹשִׂים בְּהֵם נִקְמוֹת הָעוֹלָם.